

1) Ὑδωρ περιέχον ἄλας, ἄλμη ὡς ἡ τῶν ἀλιπιάστων ἰχθύων κλπ. Ἰμβρ. Λέσβ. Σκυρ. κ. ἄ. Συνών. ἀλάρμη, ἀλιμίδιν. 2) Ἡ λεπτοτάτη κόνις τοῦ ἁλατος ἡ μένουσα ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ λουομένου μετὰ τὴν ἐξάτμισιν τοῦ θαλασσίου ὕδατος ἡ ἡ παρουσιαζομένη ἐπὶ τῶν πετρωμάτων τῶν αἰγιαλῶν, ὅπου ἐξακοντίζεται τὸ θαλάσσιον ὕδωρ ἐν καιρῷ τρικυμίας Χίος (Βολισσ.) Συνών. ἀλο-σάχνη.

άλαταροῦ ἡ, Θράκ. Στερελλ. (Ἀκαρναν.) — Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. ἀλαταρᾶς.

Ἀλαταρεῖό, ὁ ἰδ.

άλαταρούλλα ἡ, Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀλαταρεᾶ.

Μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον θέτουν ἄλας πρὸς τροφήν τῶν ζῴων, συνήθως πλάξ λιθίνη. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀλαταρεᾶ 1. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀλαταρούλλα Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀλαταρούλλης Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.)

άλατᾶς ὁ, πολλαχ. καὶ Πόντ. (Σάντ.) ἀλατοᾶς Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλάτι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶς.

1) Ὁ πωλῶν ἄλας, ἀλατοπώλης ἐνθ' ἄν. 2) Ὁ συλλέγων ἄλας ἐκ τῶν φυσικῶν ἀλυκῶν Κρήτ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Θεσσ. (Τρίκερ.) Ἰων. (Βουρλ.) Κάρπ. Καὶ ὡς παρωνύμ. Κεφαλλ. 3) Ὁ ἀγαπῶν τὰ ἀλμυρὰ φαγητὰ Κρήτ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

άλατέμπορος ὁ, Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀλάτι καὶ ἔμπορος.

Ἐμπορος ἁλατος.

άλατένιος ἐπίθ. Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) κ. ἄ. — Λεξ. Λάουνδ. Ἡπίτ. ἀλατένιους Ἰμβρ. ἀλατίνιους Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλάτι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ένιος.

Ὁ ἐξ ἁλατος κατεσκευασμένος ἐνθ' ἄν.: Μὴ φορὰ κ' ἔναν καιρὸ ἦταν μὴ γραιὰ κ' ἔνας γέρωσ. Ὁ γέρωσ εἶχε ἕνα ἀλατένιο σπῖτ κ' ἡ γραιὰ εἶχε φακένιο (ἐκ παραμυθ.) Σωζόπ.

άλατέρα ἡ, Ἀθ. Ἀνδρ. Ἡπ. Κωνπλ. Λέσβ. Πόντ. (Ἀμισ.) κ. ἄ. ἀλασέρα Ἀνδρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλάτι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έρα.

Δοχεῖον ἁλατος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀλαταρεῖό.

άλατερι τό, Καπ. (Ἀραβάν. Φερτ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλατερό, δι' ὁ ἰδ. ἀλατερός.

Δοχεῖον ἁλατος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀλαταρεῖό.

άλατερός ἐπίθ. Πελοπ. (Λακων.) — Λεξ. Λάουνδ. ἀλατιρός ὁ, Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) ἀλατερῇ ἡ, Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν.) κ. ἄ. ἀλατιρῇ Σάμ. ἀλατερῇ Κρήτ. ἀλατοιρῇ Σάμ. ἀλατερόν τό, Κάρπ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) κ. ἄ. ἀλατερό Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Δαρδαν. Ἡπ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Καπ. (Ἀραβάν. Σινασσ.) Κύθηρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπ. (Μάν.) Σίφν. κ. ἄ. — Λεξ. Βυζ. ἀλατιρό Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡπ. Θράκ. (Αἰν. Κομοτ.) Μακεδ. (Βελβ. Μελέν.) Σάμ. κ. ἄ. ἀλατερό Θήρ. Κρήτ. Νάξ. ἀλατοιρό Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλάτι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερός. Τὸ ἀλατερό καὶ παρὰ Πορτ.

1) Ὁ περιέχων ἄλας περισσότερον τοῦ δέοντος, ἐπὶ φαγητοῦ ὑφαλμύρου Πελοπ. (Λακων.) — Λεξ. Λάουνδ. Ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀλαταρές τοπων. Ζάκ. 2) Ὡς οὐσ., δοχεῖον ἁλατος ἐνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀλαταρεῖό.

άλατζαδένιος ἐπίθ. Ἀνδρ. Ἰων. (Κρήν.) ἀλατζαδένος Μεγίστ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλατζᾶς παρὰ τὸ θέμ. τοῦ πληθ. ἀλατζᾶδες καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ένιος.

1) Ὁ κατεσκευασμένος ἀπὸ ἀλατζᾶν, ἐπὶ ἐνδυμάτων Ἀνδρ. Μεγίστ. Σύμ.: Σωκάρδιο ἀλατζαδένιο Ἀνδρ. || Φρ. Ἐν χαλῶ γὼ τὴν ἀλατζαδένην μου (δὲν στενοχωροῦμαι. Συνών. φρ. δὲ χαλνῶ τὴ ζαχαρένια μου) Σύμ. Συνών. ἀλατζένιος, ἀλατζωτός. 2) Ποικιλόχρους, στικτός Ἰων. (Κρήν.): Ἀλατζαδένιο φίδι. Συνών. ἀλατζαδιαστός, ἀλατζαλῆς, ἀλατζᾶς 1, ἀλατζιάτικος, ἀλατζίς.

άλατζαδιαστός ἐπίθ. Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀλατζαδιάζω.

Ὁ ἔχων χρῶμα ἀλατζᾶ, ποικιλόχρους. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀλατζαδένιος 2.

άλατζαλήδικα τά, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπίθ. ἀλατζαλήδικος.

Εἶδος φασηόλων στικτῶν.

άλατζαλῆς ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. ἐπίθ. *alacali*.

Ἀλατζαδιαστός, ὁ ἰδ.

άλατζᾶς ἐπίθ. σύνθηθ. ἀλατζᾶς Ἡπ. (Δρόβιαν.) Θεσσ. Ἰμβρ. Μακεδ. ἀλαντζᾶς Κερκ. Μακεδ. Πελοπ. (Αἶγ.) ἀλατζᾶς Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀουατζᾶς Νάξ. (Κορων.) ἀλατζᾶ ἡ, Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀλατζᾶ Κύπρ. Θηλ. ἀλατζᾶβα Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *alaca*.

1) Ποικιλόχρους, στικτός Θράκ. (Μάδυτ.) Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ. κ. ἄ.) Προπ. (Πάνορμ.) Σάμ. κ. ἄ.: Ἀλατζᾶβα κοσσάρα (ὄρνις) Κοτύωρ. Πρόβατον ἀλατζᾶν Χαλδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀλατζαδένιος 2. 2) Οὐσ., ὕφασμα ἐξ οἴασ-δήποτε ὕλης μετὰ ποικίλων χρωματιστῶν ραβδώσεων ἡ τετραγωνιδίων σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ. κ. ἄ.): Φρ. Τί ἀλατζᾶ, τί φερετζέ! (ἐπὶ πραγμάτων ὁμοίων καὶ ἀδιαφόρων πρὸς ἡμᾶς) Πελοπ. (Λακων.) || Ἀσμ.

Τρέχα, σαῖττα μου χρυσῇ, νὰ σώσῃ ὁ ἀλατζᾶς,
ὅπου νὰ τὴν ἀγάπης μου, καμάρι Βενετιᾶς

Ζάκ. Ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀλατζᾶβα ὄν. ἀγελάδος πολυχρώμου Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.) β) Ἐνδυμα κατασκευαζόμενον ἐκ ποικιλόχρου ὕφασματος Ἡπ. (Δρόβιαν.): Ἀσμ.

Γιὰ πές μου ποιὸς τὸν ἔκοψε στενὸ τὸν ἀλατζᾶ σου
καὶ δὲ χωράει τὸ χέρι μου νὰ πιᾶσω τὰ βυζιά σου;

γ) Ἀσθένεια τοῦ φυτοῦ νικοτιανῇ ἐκδηλουμένη εἰς λευκὰ στίγματα τῶν φύλλων Μακεδ.

άλατζατζής ὁ, ὁμάρτ. ἀλατζατοῆς Μακεδ. (Σιδηρόκ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *alacaci*.

Ὁ ὑφαίνων ἀλατζᾶδες. Ἰδ. ἀλατζᾶς 2.

